Тобі же, полюбовниче Боянів,
Що синього хотів-єс випить Дону,
Тобі ж коліно своє не приклоню?
Заграли в срібло-злато вельми рано!..

В неділю вельми рано, князю й пане!
Але не в похід вже й не пити Дону —
Во струни золоті бояни дзвоня
У твою путь, у світлу путь Трояню!

А ти пусти соколів десять, пане,
Соколів десять ясних вельми рано
На тих лебедів стадо — мої думи!

А ні — то я їх пущу, мій соколе!
Червоним щитом переложу поле!
А ти благослови ми, Остроуме!